

яку тягнули з нього... Три дні опісля дістав Трієнцо писем-
мо з окружної ради.

.....Завагоджуючи справозданє ц. к. інспектора з дня
11. січня б. р. З. повідомлено Всечеснїйшого Отця, що ц. к.
Рада півільна окружна ухвалила на пленарнїм засїданню
дня 13 січня б. р. перейти над справою панї Сабїни Латач-
кової до денного порядку, а то з тої причини, що панї Сабї-
на Латачкова, будучи особою приватною, яко така юрис-
дикції ц. к. ради півільної окружної не підлягає. Рівночас-
но повідомляється всь Всечеснїйшого Отця, що дисциплїнар-
не слїдство переведене ц. к. інспектором проти Сабїни і Ізн-
дори Латачківних не виказала нічого карнїдного

Староста Глазкевич”.

Аж то писемко дібрало ся до семої скіри Трієнця. І на-
вить в нїм — галицькїм Русинї — усе забурило ся. Перед-
мував, кїлько то праці вложив він у те, щоб зорганїзувати
селян до просвїтної праці, щоб навчити мужика, що гро-
мада — то сила, що сила громади у єдності і в тїм, щоб
особисту волю й особисту справу підчинити загальнїй. Він
сам один те знав, кїлько терпелївості й відреченї було на
то усе треба, знав як часом толкував годинами, що то є по-
свїта, що то загальне добро — а потїм чув за плечима,
що все дуже красно говорить він — а таки пощо нам каші?
— щоб з нас потїм стїгали сорочки — як стїгали за той
твердоруский банк у Львові? Годї дрожали його перви і кїл-
ко то сили контувало його пераз, щоб не бухнути гнївом
та не плюнути на все! Не плюнути народови, що темний по-
бачив ясного сонця.

Усе житє вїв в недостатках, бо поза громадською пра-
цею ставало мало часу на господарку, на дбанє про наро-
дїю і „піднесенє приходів” — як се казали деякі сусїди, що
звали його радикалом. Усе житє тягнув як вїл без відпочин-
ку тяжке ярмо!

А тут прийшли Латачківнї, що заблоченими ногами
донтали те, о що він боров ся. Він ледви що призвичаїв се-
лю, аби панувало свою мову, а тут вони говорять малим